

Ať je tvá mysl divoká
a prstům nechť
vládnou kouzla...

KORDÉLLE

A KLOBOUČNÍCI

TAMZIN MERCHANTOVÁ

Ilustrace PAOLA ESCOBAROVÁ

bamb**oo**k

TAMZIN MERCHANTOVÁ

Ilustrace PAOLA ESCOBAROVÁ

Tamzin Merchantová
KORDÉLIE A KLOBOUČNÍCI

Ilustrace Paola Escobarová

Přeloženo z anglického originálu *The Hatmakers*
First published in 2021 by Puffin Books which is part
of the Penguin Random House group of companies.

Text copyright © Tamzin Merchant, 2021

Illustrations © Paola Escobar, 2021

Translation © Kateřina Cinková, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8942. publikaci

Překlad Kateřina Cinková

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Redakční úprava a jazyková korektura Ladislava Součková

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

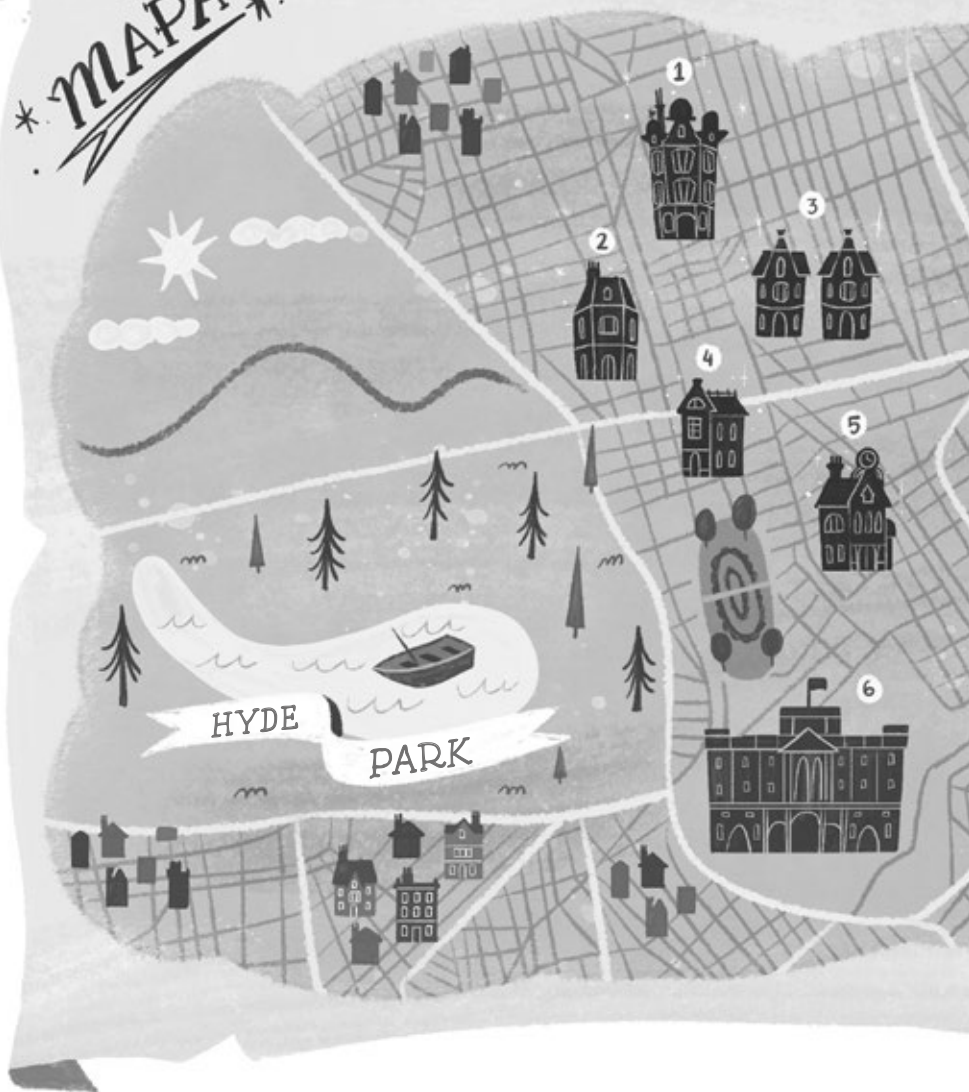
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-4884-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3544-8 (print)

Mé rodině

* MAPA *

1 Dům Kloboučníků

3 Sídlo Rukavičkářů

2 Ševcovské panství

4 Kabátnická síň

5 Hodinářské sídlo

6 Královský palác

7 Cechovní síň

8 Královské divadlo

Byla to divoká noc prodchnutá údery blesků. Ten typ noci, který změnil celý život.

Ostré vidlice světla protínaly oblohu a hromy se v přílivových vlnách přelévaly přes střechy a věže Londýna. S deštěm, který bičoval zem, a mraky, jež do sebe narážely, se zdálo, jako by se celé město ocitlo pod hladinou moře.

Ale Kordélie Kloboučnicková se nebála. Ve svém svíčkami osvětleném pokojíku v podkroví rodného domu předstírala, že je na palubě *Rozverné čapky*. Zatímco loď se zmítala v mohutných vlnách, Kordélie klopýtala po palubě (ve skutečnosti po rohožce před krbem) a bojovala s kvílivým vichrem.

BUCH.

„Zajistěte lukny, Perutýne!“ zakřičela. „Musím se přivázat ke kormidlu!“

Z krbové římsy nechápavě zíral cínový vojáček.

„Rozkaz, kapitáne!“ vypískla Kordélie koutkem pusy.

BUCH.

„Nepřátelská palba!“ vřískla Kordélie, popadla opěradlo židle a s těžkým zafuněním ho naklonila. Pod jejíma rukama se opěradlo proměnilo ve velké kormidlo.

BUCH.

Prudký poryv větru vyrazil okno. Svíčka zhasla a Kordélie se pohroužila do tmy.

BUCH, BUCH, BUCH.

Všemi pěti patry domu Kloboučníků se rozléhalo bušení na dveře.

Kordélie sešplhala po žebříku ze svého pokoje a proklusala horní chodbou. Teta Ariadna vyšla z ložnice zahalená do švestkového saténového županu. Strýc Tiberius rozespalé bručel.

„Otec!“ zavýskla Kordélie, když se kolem nich prosmýkla.
„Můj otec je doma!“

BUCH, BUCH, BUCH.

Kordélie pospíchala po točitém schodišti, které se vinulo středem domu. Prosvíštěla kolem pratety Petronely, podřimující ve svém alchymistickém budoáru před mihotáním šeríkových plamenů. Proběhla kolem vysokých dveří kloboučnické dílny, zde se bleskově rozhodla, že nejrychlejší cesta bude sjet po točitém zábradlí, a o tři údery srdce později se ocitla v přízemí.

Její bosé nohy pleskaly o chladné dláždění předsíně. Zatřepala hlavou, aby odehnala závrať, a rozběhla se (ne moc rovně, jelikož se jí ještě trochu motala hlava) širokou halou ke dveřím.

Když v zámku otočila mohutným klíčem, bílý záblesk rozzářil oblohu. V ornamentní skleněné výplni dveří se rýsovala vysoká postava.

Když těžké dubové dveře otevřela, nad hlavami jim zabučel hrom. Blesk rozčísl oblohu vejpůl.

Na prahu domu Kloboučníků stál muž. Byl promočený, na pokraji zhroucení a ve větru lapal po dechu.

To nebyl její otec.

Kordélie ucouvla, když muž vtrhl do dveří a do domu s sebou vnesl déšť i nezkrotný vítr. Jeho drahý brokátový plášť voněl mořem a solí.

„Lord Maceška!“ pronesla teta Ariadna, která scházela ze schodů a nesla lucernu. „Dobré *nebe*, co vás sem přivádí?“

Z lorda Macešky odkapávala na podlahu dešťová voda.

„Nikoli *nebe*, madam Kloboučnicková, ale moře!“ zasípal lord kancléř. „Něco se přihodilo na *moři*!“

Kordélie měla pocit, jako by se jí za krkem plazil slíďák ledovcový.

„Milorde, prosím, povězte nám, co se stalo,“ vyzval jej strýček Tiberius.

„Stalo se něco *Rozverné čapce*?“ Z kuchyně vykoukla kuchařka Betty s natáčkami ve vlasech a vařečkou v ruce.

„Kde je můj otec? Kapitán Kloboučník...“ zeptala se Kordélie slabým, strachem rozechvělým hlasem.

Lord Maceška si z hlavy sundal třírohák a z krempy vytékla notná dávka vody a vytvořila kaluž.

„*Rozverná čapka*,“ vyslovil, „se potopila. Roztříštila se o ty hrozné skály, které střeží vjezd do Rivermouthu.“

Vítr zakvílel domem.

„Ale můj otec? Kde je?“ naléhala Kordélie.

Slíďák ledovcový spřádá kolem jejích útrob mrazivou síť.

Lord Maceška se zahleděl na své boty. „Byl jsem tam. Čekal jsem na vršku majáku, abych se ujistil, že loď bezpečně proplová úžinou,“ zamumlal a v rukách drtil svůj klobouk tak, až mu zbělely klouby. „V paláci už se nemohli dočkat, až se kapitán Kloboučník vrátí s poslední ingrediencí pro králův nový klobouk. Ale dnes večer...“ Lord Maceška se odmlčel a oči se mu naplnily zděšením.

„Z bouře vykoukly plachty,“ pokračoval se zsinanou tváří. „Byl jsem dost blízko, aby ke mně vítr donesl křik posádky a abych viděl samotného kapitána Kloboučníka u kormidla... Ale než dokázal s lodí prokličkovat mezi skalisky a bezpečně doplout do přístavu v Rivermouthu, z temného oceánu se zvedla hrozná vlna a nahnala *Rozvernou čapku* přímo na skaliska. Mrknutím oka z lodi zbyly jen třísky.“

Kordélie potřásala hlavou. Pak si uvědomila, že se třese celá.

„Všechno šlo ke dnu s lodí,“ zašeptal lord Maceška. „Nikdo nepřežil.“

„Ale... to ne,“ řekla Kordélie. „Můj otec je nejlepší plavec, jakého znám. Dokáže plavat v bouřích i vodních vírech. Nemohl se utopit!“

Lord Maceška se tvářil smutně a vypadal, jako by jej popadla mořská nemoc. „Kapitán Kloboučník se na moři ztratil,“ pronesl. „Je mi to líto.“

Kordéliin žal a vztek přemohly roztřesené nohy a vynesly ji zpátky nahoru po schodech. Hlas tety Ariadny za ní vlál jako roztrhaná vlajka. Zrádná vlna slz se jí vehnala do očí, když se ploužila chodbou v posledním patře. Rozrazila dveře na jejím konci a prudce ji ovanula bolestně známá vůně jejího otce.

Byla to vůně koření, které přivezl ze svých dobrodružství, a cedru a kouře a moře. Kordélie se vrhla na jeho prázdnou postel a zabořila se do drsných vlněných příkrývek.

Ležela s tváří přitisknutou do polštáře a cítila se, jako by se z ní pokoušela vytrysknout ta nejsmutnější písnička, kterou kdy slyšela. Ze žaludku jí naříkala až do hrudi a omotávala se kolem jejího srdce a hrdla, kde ji cítila, jak se chvěje zoufalstvím.

„Kordélie?“ zašeptala teta Ariadna a po špičkách vešla do pokoje.

Venku zaduněl hrom. Znělo to, jako když loď naráží na skaliska.

„Má nebohá Kordélie.“

Celé Kordéliino tělo bylo napnuté rozhodnutím, že si nedovolí tu smutnou píseň vypustit z úst. Teplá ruka jí spočinula na zádech. Nakonec teta řekla: „To ti pomůže usnout, moje drahá.“

Kordélie ucítila, jak jí odhrnula vlasy stranou a na hlavu něžně nasadila sametový nocenkový čepeček. Čepeček zapůsobil svým tmavě fialovým kouzlem a ona během vteřiny usnula.

Kordélie a kloboučníci

Z hlubin na ni kývala chapadla, vábila ji a Kordélie volala svého otce, ale její hlas mizel mezi vlnami. Celou noc slyšela šeptat slova *ztratil na moři, ztratil na moři, ztratil na moři...* Doléhala k ní v rozbouřených snech a na podivně cizím nebi kvílel a kroužil albatros.

Ráno se probudila s nápadem.

Co je ztracené, lze opět najít.

Kordélie si oblékla otcův kabátec. Jeho zlaté knoflíky se leskly stejným způsobem, jako se leskne naděje. Vyhnula si rukávy a vykráčela z pokoje.

Dům Kloboučníků byl tichý. Za okny se zračilo jasné modré nebe a dešťové kapky, které ulpěly na skle, se třpytily v bledě žlutých paprscích úsvitu.

Knihovna voněla včelím voskem, leštěnkou na dřevo a orientálním kobercem. Tisíce knih se k sobě v policích tiskly obálka vedle obálky. O místo se přetahovaly starodávné grimoáry, průvodce novými vědami a svazky plné starodávných tajemství. Některé Kordélii sahaly až nad kolena a měly kožené vroubkované hřbety; jiné byly menší než její dlaň a byly vázané v zářivě barevném hedvábí. Všechny náležely k tomu druhu knih, jejichž stránky šeptají, když je otáčíte. Zdálo se jí, že ty, z nichž jí otec po večerech čítával, promlouvají jeho hlasem.

Bylo tak brzy, že pátrací holubi ještě pospávali ve své voliére u okna, majíce hlavičky schované pod křídly.

„Vrkú, vrkú,“ zvolala Kordélie tiše. Několik lesklých černých oček na ni zamrkalo, když plnila krmítko semínky a do misky nalévala čerstvou vodu.

Zadívala se na jednoho z opeřenců. „Agáto,“ řekla. „Můj otec se ztratil na moři a ty jsi jediná, kdo ho dokáže najít.“

Agáta důležitě zamávala křídly a zavrkala.

Agátu *vyseděl* sám Kordéliin otec, kapitán Prospero Kloboučník, když ji (ještě jako vajíčko) udržoval v teple svého podpaží. Jednoho dne se vylíhla ze skořápky, ocitla se v jeho něžné ruce a pojala rozhodnutí, že on bude ideální matkou. Jestliže se pátrací holub vylíhne tímto způsobem, vždycky poletí ke své matce, ať už je kdekoli na světě, aby doručil zprávu. A tak Kordélie z vrchního šuplíku psacího stolu vytáhla drobný svitek papíru a napsala:

*Otče, říkají, že ses prý ztratil na moři.
Ale pokud jsi se ztratil, lze tě opět nalézt.
Prosím, najdi se na moři co nejdříve*

Na svitku sotva zbývalo ještě nějaké místo, a tak jen dopsala:

a vrať se, prosím, domů. S láskou Dilly

Vtiskla na papír polibek – opatrně, aby nerozmazala inkoust – a zamávala jím ve vzduchu, aby oschnul. Pak jej pevně svinula a vložila do miniaturní skleněné lahvičky, tu zazátkovala a zapečetila červeným voskem. Jemně vzala Agátu z voliéry a přivázala jí lahvičku k nožce. Cítila, jak Agátino drobné srdíčko tluč v třikrát rychlejším tempu než obvykle.

„K Prosperovi, k Prosperovi!“ zašeptala Kordélie jako zaříkadlo.

Otevřela okno dokořán a Agáta vzlétla. Kordélie vykoukla ven a pozorovala ji tak dlouho, dokud z ptáka nezbyla jen slabá tečka nad deštěm omytými domky Londýna.

„Kordélie?“ Ve dveřích stál strýček Tiberius a škrábal se na rozespálé tváři. Vypadal jako medvěd, který se příliš brzy probudil ze svého zimního spánku. „Jsi v pořádku, drahoušku?“ zeptal se svým dunivým hlasem kupodivu jemně a tiše.

„Ano, strýčku,“ odpověděla Kordélie. „Jen jsem právě poslala vzkaz otci.“

Strýčkova ramena poklesla. „Ach, moje drahá Kordélie,“ povzdechl si.

„Podívej,“ jala se vysvětlovat Kordélie, „jestli se ztratil na moři, znamená to, že může být nalezen. A tak jsem poslala Agátu, aby ho našla.“

„Moje malá kloboučnice,“ řekl strýček Tiberius ztěžka, „pokud je matka pátracího holuba... pryč... ten nebohý zmatený holub prostě jen poletí dál a dál... a už ho nikdo nikdy neuvidí.“ Strýčkovy oči se náhle zaleskly a on se vysmrkal do zeleného hedvábného kapesníku.

„Neplač, strýčku,“ utěšovala ho Kordélie a vylezla na židli, aby jej poplácala po třesoucích se ramenech. „Agáta otce najde. Není pryč – jen se ztratil, což je něco úplně jiného.“

Strýček Tiberius si otřel oči.

„A teď trochu života do toho umírání!“ zakřenila se Kordélie. „Musíme ještě dokončit soustředivý klobouk pro krále. V paláci nás budou očekávat!“

V den, kdy se do paláce doručovala zakázka, dům Kloboučníků obvykle ševelil směsicí veselí a chaosu. Ale tohle ráno měli všichni Kloboučníkovi zarudlé oči, černé šaty a rychlost lenochoda. Až na Kordélii. Kuchařka Betty jí na ovesnou kaši přidala porci medu a do vlasů jí vlepila polibek.

Jones, kloboučnický kočí, se s hrnkem čaje nakláněl oknem do kuchyně. Na sobě měl hezkou modrou uniformu a inkoustově černý třírohák, ve tváři zachmuřený výraz.

V čele stolu okusovala bledá teta Ariadna okoralý roh toustu. Poupravila si routovou větvíčku na černém smutečném klobouku a řekla: „Kordélie, mé statečně děvče, mrzí mě, že dnes musíme jít do paláce. Být kloboučníkem Koruny s sebou nese břemena a povinnosti.“

„A nemůžeme se nechat předběhnout těmi zpropadenými ševci. Nebo hůř, zmlsanými rukavičkáři,“ zavrčel strýček Tiberius a vztekle se vrtal v kaši.

„A co teprv hodináři nebo kabátníky!“ doplnila Kordélie.

„Intrikány a pozéry,“ utrousil strýček Tiberius.

„A navíc,“ zakončila Kordélie, „otec by chtěl, abychom tam šli.“

Tetě Ariadně se mírně zkřivila ústa. „Musíme klobouk dokončit co nejlépe, navzdory chybějící ingredienci, kterou měl přivést Prospero.“

„Která ingredience to byla?“ zajímala se Kordélie.

„Pírko z ouška sovy athénské z Platónských lesů,“ odpověděl strýček Tiberius, „nejmoudřejšího ptáka na světě. Překonává neskutečné dálky, aby se vyhnul lidem. Díky němu

by se král mohl lépe soustředit na práci a chtěl by, aby ho nikdo nerušil a nic nerozptylovalo.“

„Zaběhni za pratetou Petronelou a přilož jí do krbu, buď tak hodná, Kordélie,“ poprosila teta Ariadna značně rozehvělým hlasem.

„Chce to trochu elánu, dítě!“ zaskřehotala prateta Petronela.

Kordélie pumpovala hvízdavým měchem tak usilovně, až se šeříkový oheň probudil k životu a fialovými jazyky plamenů olizoval začouzený komín. Jak oheň vrhal mihotavé světlo na mosazné nástroje, alchymistický budoár se roztančil nafialovělými stíny.

Prateta Petronela položila své studené ruce na Kordéliiny tváře. „Jsi silné děvče,“ pronesla prastará dáma s divokým zakrákáním.

Kordélie si pomyslela, že se dospělí chovají poněkud hloupě, když jsou celí oblečení v černé a neustále jí opakují, jak je statečná a silná.

„Já vím, ty se domníváš, že se otec utopil. Včera v noci jsem si myslela totéž,“ řekla své pratetě. „Ale když jsem se probudila, došlo mi, že se jen ztratil. A to je něco úplně jiného, víš? A už jednou přežil dvanáct dní na vlnách oceánu na troskách lodi. Dokáže překonat cokoli.“

Prospero Kloboučník unášen mořem opravdu přežil dvanáct dní na úlomku rozbitého trupu. A stejně tak Kordélie. Byl to její oblíbený příběh.

„Narodila ses na vlnách oceánu, nejmenší z rodu Kloboučníků,“ říkával jí otec. „Já a tvá matka jsme se vydali na další

z mnoha dobrodružství za hledáním ingrediencí. A jednoho dne jsme zjistili, že je s námi na cestách třetí Kloboučník: ty! Přišla jsi na svět o jedné hvězdami obzvlášť ozářené noci poblíž pobřeží Maroka. Celá posádka slavila a já a tvá matka jsme nemohli být šťastnější. Neměli jsme na lodi žádnou kolébku, tak jsme ji vyrobili z krabice na klobouky a ty jsi v ní spala, jako by tě do vody hodil. To ta krabice tě zachránila...

O mnoho týdnů později se přes nás z čistého nebe přehnala strašlivá bouře. Do stězně uhodil blesk a loď začala hořet. Byl jsem zrovna u kormidla a snažil se nás navigovat ven z bouře, když jsem uviděl tvou matku, jak vběhla do podpalubí. A s krabicí na klobouky v náručí se vynořila zpoza opony ohně a kouře.

Vtom se loď se zlověstným skřípotem roztrhla vedví; oheň ji pohltil až ke kýlu. Zdálo se, že se svět rozpůlil, a tvá matka hodila krabici přes ohnivou propast a rozbouřenou vodu. Skočil jsem za tebou. Když jsem se vrhl do oceánu, krabice přistála na hřbetě vlny. Když jsem se vynořil, celá polovina lodi byla pryč. Vyškrábal jsem se na zbylé trosky. Jako zázrakem jsi zůstala naživu, ačkoli jsi byla totálně promočená a ve své krabici na klobouky ses trásla.

Celou noc jsem pátral po přeživších. Ale s příchodem prvních paprsků vycházejícího slunce jsem pochopil, že tvá matka je mrtvá. Posádka byla mrtvá. Zůstali jsme jen ty a já, uvízlí na tom, co zbylo z potopené lodi, a obklopeni mílemi a mílemi prázdného oceánu.

O dvanáct dní později nás zachránila náhodně proplouvající portugalská karavela a nakonec jsem se s tebou vrátil do Londýna – s největším pokladem, který jsem kdy dovezl domů.“

Její otec stále nosil na řetízku kolem krku lasturu. Uvnitř byla drobná kresba, ne o moc větší než Kordéliino oko. Byl to portrét její matky. Kordélie dokázala na kresbu zírat hodiny, na mamčinu hebkou pleť, záplavu tmavých vlasů a její srdečné usmívající se oči. Obraz ji okouzloval.

„Vypadáš přesně jako ona, nejmenší kloboučnice,“ říkával vždycky její otec s očima přetékanými láskou. „Darovala ti svou krásu a chytrost.“

Kordélie se na něj usmívala, když to říkal, a odpověděla: „A co jsi mi daroval ty?“

Oplatil jí úsměv. „Dary rodu Kloboučníků. Nespoutanost tvému důvtipu a magii tvým prstům!“

„Jsi statečné děvče a taky silné.“ Skřehotavý hlas pratety Petronely přerušil Kordéliiny myšlenky. Kordélie zamrkala. Její prateta na ni pohlížela se směsicí hrdosti a smutku. „Není mrtvý,“ prohlásila Kordélie pevně. „Vrátí se. Poslala jsem za ním Agátu.“ Prateta ji políbila na čelo a podala jí karamelku ze své plechové krabičky.

„Kordélie! Potřebuju tě v dílně!“ zavolala z přízemí teta Ariadna.

Co Kordéliina paměť sahá, vypomáhala své rodině s řemeslem. Dřív než se naučila chodit, lezla po čtyřech mezi dubovými lavicemi v dílně a stuhy a krajky nosila v puse. Pokud je přinesla trošku vlhké, strýček je trpělivě usušil nad ohněm a teprve pak je přišil ke svému výrobku.

Když začala chodit, batolila se přes střížnu s péry na klobouky a držela je opatrně nad hlavou. Kolébala se mezi obláčky páry, které vystupovaly z tetiných tvarovacích forem na klobouky, a potácela se kolem spirál křišťálového světla vířících alchymistickým budoárem.

První slovo, které se naučila, pocházelo z šeptajících knih v knihovně a bylo napsáno v ostrých runách. Spřátelila se s bujnými rostlinami, které se draly ven ze skleníku na střeše, díky teleskopu své pratety se záhy seznámila s hvězdami a dala jména všem pátracím holubům.

Když nasněžilo, balila kaktus měsíční do vlněného šálu, a v létě zase chladila idokras vesuvský vějířem, aby z něj na pratetin stůl nevytékala láva. Znala křoviska, která byla dost

ostrá, dokud jste na ně nepromluvili zdvořile, a jako jediná dokázala šeptáním laskavých slov přimět kapradí timorské, aby rozvinulo nové listy.

Kloboučníkovi žili v tomto domě po víc generací, než si kdo vůbec pamatoval. Magie rozličných ingrediencí, které přivezli z dobrodružných cest po celém světě, se vsákla do struktury dřeva a do kamenů oprýskaných časem. Zvrásněná skla starých oken, zdi, a dokonce i komínové nástavce byly plny své vlastní magie a tetelily se podivným, výstředním kouzlem.

Některé projevy magie ale byly docela otravné. Například pokud jste na krbové podložce v dílně stoupli na špatné místo, schválně vám podrazila nohy. Jedno z podlahových prken bylo obzvláště lechtivé a vrtělo se, když jste po něm přešli. Strýček Tiberius často ztrácel trpělivost s kredencí, kde byly uschovány neviditelné věci. Dvířka kredence se pomalu vytrácela – z nenápadných se stala nejasná, až byla úplně neviditelná. Ale když je strýček nemohl najít, Kordélie přesně věděla, jak mžourat na zeď, aby zahlédla kliku.

Navzdory tomu, jak byla v domě užitečná, nikdy jí nedovolili, aby sama vyrobila klobouk.

„Přísady jsou nevyzpytatelné,“ varovala ji často tetá. „Při nesprávném použití mohou nadělat velkou škodu. A některé by se neměly používat vůbec.“

Tyto zakázané ingredience byly uzamčeny v kabinetu hrůz – v železné skříni v dílně. Kordélie musela dílnu vždycky opustit, když se skříň otevírala. Byla samozřejmě velmi zvědavá na zákeřné poklady, které se v ní ukrývaly, ale nikdy se jí nepoštěstilo, aby je byl jen koutkem oka zahlédla. Jestliže

cokoli z toho, co se nashromáždilo během výprav za přísadami, bylo považováno za příliš nebezpečné k použití, zamklo se to mezi tyto kovové zdi. A klíč ke kabinetu hrůz byl neustále zavěšený na opasku tety Ariadny.

Na dveřích kabinetu bylo v latině vyryto motto rodinného cechu Kloboučníků:

NOLI NOCERE

Znamenalo „Neubliž“, což byla ta vůbec nejdůležitější zásada kloboučnictví.

Kordélie jednou zastihla Prospera se strýčkem Tiberiem, jak váží jediný hmatový vousek šavlovousého tygra. Tiskla ucho ke klíčové dírce vážnice a zaslechla, jak si strýček povzdechl: „Je mnohem těžší než moje nejtěžší hrůzné závaží, Prospero! Musíme ho dát do kabinetu hrůz.“

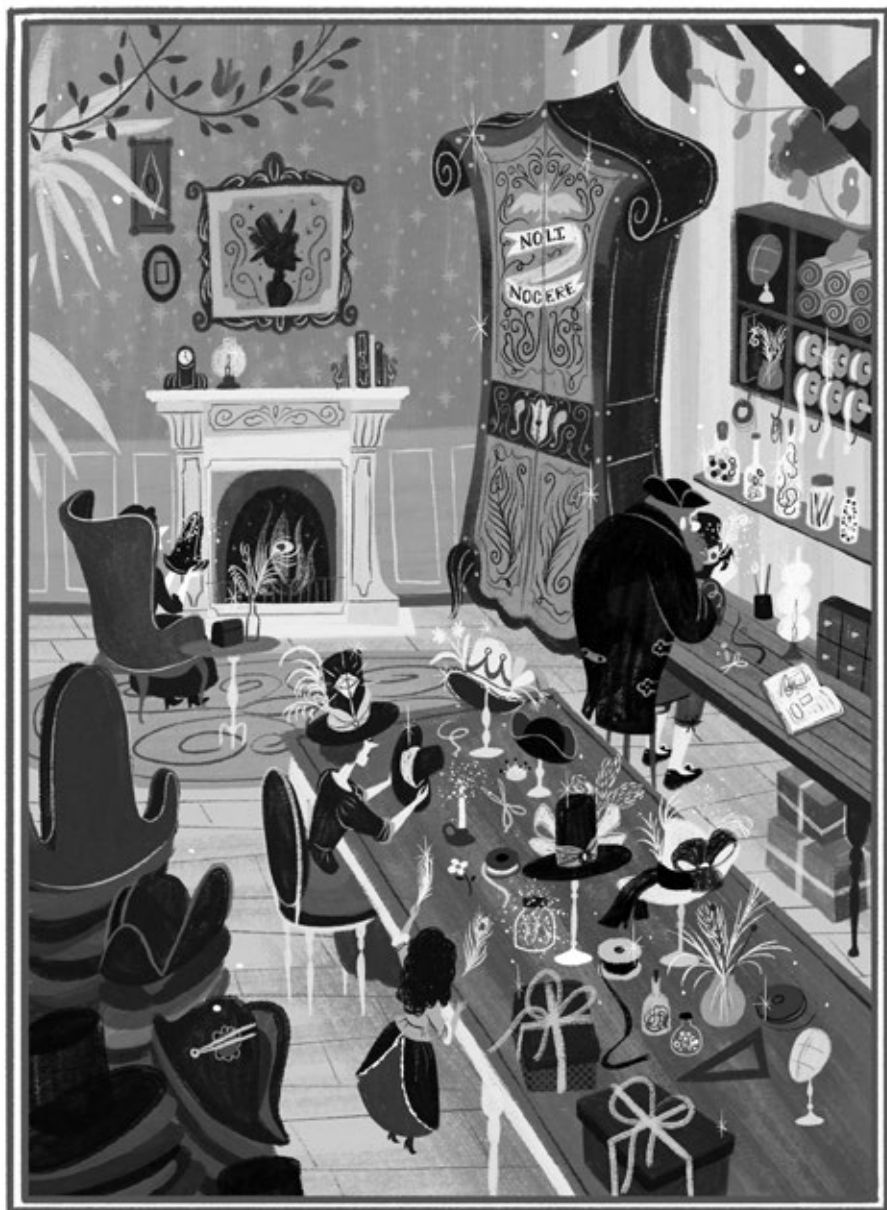
A tak kabinet hrůz otevřeli a vousek v něm zamkli.

Kordélie dokonce zaslechla fámou, že je v kabinetu šlaktrefoun, ale neodvažovala se na to zeptat.

Několikrát se však pokusila s tetou smlouvat o výrobě klobouků obecně. „Nevyrobila bych zlý klobouk!“ argumentovala a dělala ty nejprosebnější a nejupřímnější oči. „Vyrobila bych opravdu dobrý klobouk. Naprosto bezpečný a taky krásný.“

„Ještě nejsi dost stará, Kordélie,“ odpověděla teta pokaždé. „Ještě se máš co učit, než budeš vůbec moci pomyslet na výrobu svého prvního klobouku.“

Ale Kordélie již pomyslela, jaký první klobouk by vytvořila. Okolo formy toužila omotat zářivě barevné smotky plsti, ozdobit klobouk stuhami, péry a drahokamy a umně

*Co Kordéliina paměť sahá,
vypomáhala své rodině s řemeslem.*

kroucenými větvičkami, ověsit ho perlami a posázet knoflíky, mušlemi a květinami a...

„To naprosto nepřichází v úvahu,“ zakončila teta vždy tuto diskusi. Její slova opravdu nebyla moc povzbuzující.

Teta Ariadna měla zlatou kloboukovou jehlici zdobenou smaragdem velkým jako angrešt. Než si vyhrnula rukávy, aby se pustila do nového klobouku, pokaždé si ji zapíchla do vlasů. Jehlice obsahovala moc, která z tety udělala úžasnou a čarovnou kloboučnici.

Strýček Tiberius měl svou elegantní stříbrnou jehlici zastrčenou v náprsní kapse. Jehlice pratety Petronely byla neustále zapíchnuta v jejím drdolu a odtud se leskl červený drahokam, který ji zdobil. Prosperova jehlice byla vyřezaná z větvičky fleetwoodského stromu a on ji nosil zabodnutou do svého kapitánského klobouku.

O každých narozeninách Kordélie doufala, že dostane svou vlastní jehlici: tu, co z ní udělá kloboučnici. Kdyby už tu kloboukovou jehlici měla, konečně by se mohla pustit do práce, na kterou ji už dlouho svrběly prsty. Ale věděla, jako všichni kloboučníci před ní, že svůj první klobouk bude smět vyrobit až o svých šestnáctých narozeninách.

A Kordélii se zdálo, že to bude trvat staletí.

Velmi speciální odměnou bylo, že v den svých jedenáctých narozenin směla vykartáčovat čerstvě vytvarované klobouky kartáčem z jezevčích chlupů, aby se leskly.

„O svých dvanáctinách, nejmenší kloboučnice, se začneš učit o mocných přísadách, kterými klobouky zdobíme. Začneme s peřím,“ slíbil jí Prospero. „Peří má v sobě tolik magie a svéráznosti.“

Jenže na své dvanácté narozeniny si Kordélie ještě pár měsíců počká. Dnes vběhla do dílny a našla tu strýčka, jak se naklání nad šalvějově zeleným kloboukem nasazeným na formě a na širokou sametovou krempu našívá věneček z rozmarýnu lékařského.

„Rozmarýn pro rozpomínání se,“ mumlal si.

Teta i strýc při práci odložili své černé smuteční klobouky. Oba dva teď měli nasazeny nařasené čepce uvázané pod bradou širokou kanárkově žlutou stuhou.

„Já vím, že vypadáme docela směšně,“ pronesla teta Ariadna, když viděla, jak Kordélie vytřeštila oči, „ale nemůžeme dovolit, aby se náš vlastní smutek vloudil do králova klobouku. Zničilo by to veškerou naši tvrdou práci. Proto jsme si k dokončení vzali rozverný čepce, abychom si udrželi dobrou náladu.“

Nabídla stejný čepce Kordélii, ale ta jej odmítla. „Děkuju, teto, ale nepotřebuju ho.“

Teta Ariadna se odvrátila a nabírané volány čepce jí skryly tvář.

Kordélie věděla, že se teta snaží ze všech sil, aby si udržela optimismus. Kloboučnickovo rozpoložení je při výrobě klobouku životně důležité. Teta jí to říkala mnohokrát: „Nejdůležitější je, abychom z mysli do rukou a pak do klobouku nechali plynout dobré úmysly.“

Pokud by kloboučník byl například smutný nebo rozložený, neopatrný nebo roztěkaný, jeho rozpoložení by se přeneslo do klobouku a poté do jeho nositele, sotva by se

klobouk dotkl jeho hlavy. Strýček Tiberius jí jednou vyprávěl o kloboučníkovi, který byl bláznivě zamilovaný do své milé, když vyráběl úctyhodný klobouk pro jakéhosi politika. Kloboučníkova láska prodchnula klobouk kvetoucím zbožňováním a to, když si politik klobouk nasadil, v něm probudilo ohromný pocit vroucí náklonnosti k vůdci opozice. (Kordélie měla podezření, že to byl právě strýček Tiberius, kdo tento zvláštní klobouk vyrobil, ačkoli on sám to nikdy nepřiznal.)

„Pavoučí hedvábí,“ pronesla teta Ariadna, když se otočila ke Kordélii a držela stříbrné klubko jemné pavučiny, „spředené pavoukem hnědým hloubavým a nasbírané včera před východem měsíce. Pojď se mnou, Kordélie, potřebuji tvou pomoc. Nezapomeň se soustředit.“

Kordélie držela ruce doširoka rozpažené a teta Ariadna kolem nich omotávala jemné pavoučí hedvábí. Brzy se dívce mezi dlaněmi pohupoval lesklý stříbrný most.

„A teď ho smotej,“ nařídila jí teta Ariadna.

Kordélie otáčela rukama, dokud se vlákna nesmotala do tenkého hedvábného provazu. Teta Ariadna ho zastříhla a na obou koncích úhledně zauzlovala.

„A teď ho přišijeme ke klobouku, začneme tady nad levým okem...“ Teta Ariadna přišpendlila pavoučí hedvábí ke klobouku. „A obtočíme ho kolem koruny po směru hodinových ručiček až ke střeše... A to by mělo povzbudit královo soustředění, což je i účel, pro který byl tento klobouk objednán.“

Kordélie přikývla. Teta se k ní otočila a pokračovala ve výuce: „Můžeš mi říct, proč jsem zvolila hedvábí pavouka hnědého hloubavého?“

Než Kordélie odpověděla, na chvílku se zamyslela. „Vybrala jsi pavoučí hedvábí, protože pavouci pilně pracují, aby vyrobili své sítě, a tento klobouk má králi pomoci k pilné práci... a pavouk hnědý hloubavý má rád papír a ticho a král potřebuje papíry a ticho, aby se soustředil.“

„Výborně,“ usmála se teta Ariadna. „Měli bychom jej zakončit čerstvým květem z révy svaté Aigidy. Utrhneš nahoře jeden?“

Kordélie se přikrčila pod sušícími šňůrami, na kterých viselo čerstvě obarvené hedvábí, a rozběhla se po schodech do skleníku. Když mījela alchymistický budoár, vyvalil se ze dveří oblak nebesky modrého dýmu.

„Úžasné!“ zaslechla zakrákání tety Petronely. „Kapka skla hloubavého je téměř hotová!“

Kordélie zabočila do potměšlého budoáru a uviděla pratetu, jak v železných kleštích drží třpytivou kapku. Vypadala jako tekuté sluneční světlo. Štiplavý zápach okořenil vzduch. Alchymie Kordélii připadala jako zvláštní směsice poezie a vědy.

„Ach, dítě – přines mi tu sklenici z okenní římsy,“ zaskřehotala prateta Petronela. „Opatrně, je plná deště hromového.“

Kordélie pootevřela okno a opatrně zvedla zavařovačku, která stála na římse. Byla plná bouřkově šedé dešťové vody. Když Kordélie nesla sklenici pokojem, troška jí vyšpláchla. Ze sklenice se vylinulo zahřmění a vodu pročísl drobný záblesk.

„Je dobrý a čerstvý,“ řekla Petronela s úsměvem, když Kordélie postavila sklenici na stůl.

Její prateta vhodila do vody blyštivou kapku. Do místnosti se jako obrovský bouřkový mrak vyřinul chuchvalec

páry. Ve vzduchu kolem nich praskaly a míhaly se drobné klikatéblesky. Když se prateta Petronela vynořila ze stoupajícího oblaku páry, Kordélie uviděla, že skleněná kapka, kterou prateta držela v kleštích, je nyní křišťálově průzračná a zářivá.

„Toto sklo hloubavé pomůže králi soustředit se na důležité věci,“ vysvětlila jí prateta.

„Jak to, že se tak změnilo?“ zajímala se Kordélie.

„Bouřková voda je nejlepší zesilovač. Někdy udělá člověka člověkem právě to, když přežije bouři.“

Kordélie zatajila dech. Prateta Petronela na ni upřela oči. Ve starověkých záhybech její tváře se leskly jako dva krysťaly. „Co člověk potřebuje, aby přežil bouři? Dobré srdce a pevný úsudek,“ prohlásila pevně. „Prospero má obojí.“

„Myslíš, že...“ začala Kordélie.

Stará dáma ji zvednutím bledé ruky umlčela. „Skláři v Benátkách vědí o bouřích všechno,“ řekla. „Mají obrovské sudy plné bouřkové vody. Sbírají různou vodu z různých druhů bouřek. A sběrné sudy jsou dost velké na to, aby se v nich vykoupal slon. Benátčané jsou mistři ve sklářství.“

„Byla jsi tam a viděla je?“ kulila Kordélie oči.

„Ále... to už je dávno...“ spustila prateta, ale vyrušil ji křik z přízemí.

„Kordélie! Kde jsi s tou květinou?“

„Už běžím, teto!“ zakřičela Kordélie, vyřítila se z alchymistického budoáru a spěchovala do skleníku.

O několik minut později byla čerstvě vyrobená kapka skla hloubavého přišita na špičku klobouku, kde visela jako tlustá kapka čiré vody. Na krempě se skvěl světle žlutý květ z révy svaté Aigidy. Pak vzali klobouk do váznice.

Rozsáhlá sada dřevěných vah stála uprostřed místnosti a v policích okolo stěn byly seřazeny stovky mosazných závaží s rozličnými měrnými jednotkami.

Strýček Tiberius vybral závaží o velikosti jablka. „Soustředění,“ řekl a položil závaží na misku vah. „O síle deseti fascinací.“

Teta Ariadna opatrně položila klobouk na druhou misku. Dřevěné zařízení se pomalu zakymácelo jako houpačka a klobouk plynule klesal dolů, dokud nebyl ve stejné rovině se závažím.

„Bravo!“ zaburácel spokojeně strýček Tiberius. „Soustředění má hromadu!“

„Zkus střídmost,“ navrhla teta Ariadna.

„Co je to střídmost?“ špitla Kordélie, když strýček Tiberius sáhl po závaží o velikosti dělové koule, aby klobouk znovu otestoval.

„Je to velmi zvláštní druh soudnosti,“ odvětila jí teta šepetem. „Někdy lze říci skromnost.“

Klobouk byl o chlup lehčí než závaží střídmosti, a tak ho strýček Tiberius vyměnil za menší. Tohle už klobouk skoro nepostřehnutelně převážilo.

Teta Ariadna přikývla. „To bude stačit.“

Nakonec strýček Tiberius položil na misku vah závaží ne větší než беруška. Klobouk a drobné závaží byly v dokonalé rovnováze.

„Jaké to je závaží?“ zeptala se Kordélie.

„Radost,“ zamumlal strýček Tiberius. „V malém množství. Tak akorát, aby ulehčila veškerou práci.“

Kloboučníci si prohlédli svůj výtvor. Byl to elegantní světle šedozelený klobouk omotaný stříbrem a rozmarýnem.